

6138

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

ACTUALITATS

—Alto: ¿qué aneu á tocar?
 —Home... aném á tocá... aném á tocá 'ls goigs de Sant Prim.
 —Sent aixís, endavant!

LO DE LA SEMANA

LOUHEN multas y denuncias sobre la premsa catalanista. Encare la *Renaixensa* ó *La Nació catalana* ó *La Veu* no giran el cap per mocarse, ja quedan mocats, trobantse ab el corresponent ofici del *hermano* exigint-los que n' aflueixin 500 ó 250 ó 100, segóns l' humor que gasta. Y al girarse del altre costat se veuhen davant del actuari y l' agutzil que 'ls diuhen:—Vením en nom del senyor jutje á recullir el número tal ó qual que ha sigut denunciat.

¡Pobres catalanistas! Mesos enrera, quan alguns d' ells feyan l' úllet á n' en Polavieja, y tenían á n' en Durán y Bas al ministeri y al Doctor Robert á l' arcaidía tot els anava vent en popa: bufava un garbí deliciós; pero tot de un plegat ha cambiat el vent, y avuy bufa la agostadora ponentada. Basta que un diputat ó un senador estornudin per agitar la ratxada de las persecucions. Y no hi ha mes: s' ha de patir.

Com á demócratas que som sentim ab tota l' ánima que á la sombra de una injustificada suspensió de garantías s' estiga perjudicant als catalanistas, pels quals com per nosaltres mateixos volém y ansiém una llibertat sense limits. Pero en mitj de sas desventuras, haurán de apendre que la llibertat política no es cosa tan despreciable com ells suposavan, mirantla ab el desdeny ab que 's miran sempre las cosas que 's disfrutan sense haver costat res de conquistarlas. Per la llibertat s' han derramat á Espanya rius de sanch, y temém qu' encare será precís llansarne molta mes si ha de restablirse en tota la seva pureza. Ja veurán els catalanistas, si es cosa d' entretenirse en la reivindicació de *certes antiqualles rancias* que á res conduheixen, quan arribi l' hora de que tothom posi el coll en l' empresa de reconquistar la llibertat política, ambient vital de todas las ideas, fora del qual no hi cab més que la depressió y l' asfixia.

Que 's desenganyin: el problema de la llibertat, afiansada per la forma de govern que li es mes propicia, ó siga per las institucions republicanas s' anfeposa á tots els problemas regionalistas, nacionallistas ó com ells vulgan nomenarlos. Si no atenen á la base ab preferencia, mal podrán alsar may l' edifici que 's proposan.

Si 'm preguntan qu' es lo que va passar dilluns al vespre á la Plassa de Sant Jaume, en el moment en que la banda del municipi va rompre á tocar la marxa real, els contaré una anécdota rigurosament històrica de 'n Carlos Altadill.

Un día que 'n Carlos va insolentarse ab una persona poch sufrerta, aquesta en ple Café Nou de la Rambla, va donarli una solemne bofetada, tan forta que féu girar á lo Gandul sobre 'ls telóns.

Ab la má á la galta, y després de mirar en silenci un curt rato, á tots els que havían presenciat l' escena, rompé á parlar preguntant:

—¿Volen fer lo favor de dirme qu' es lo que ha passat aquí?

Silenci general. En Carlos continúa:

—Jo no ho sé, francament, ni m' ho explico: he sentit un xiiuu molt fort dintre de l' orella, he perdut el mon de vista y una forsa extranya m' ha fet donar un giravolt com á una baldufa... ¿Qué ha passat?

Y preguntava aixó ab una gravetat tan cómica, tan resolt á no confessar de cap manera que li havían pegat una bufa, que tots els circumstants varen rompre en una estrepitosa riatlada, dihentli:—No, home, no: no ha sigut res.

En la qüestió del succés de la nit de Sant Joseph tothom fa 'l Carlos Altadill.

El govern, per no perdre la dignitat.

La premsa, per evitar-se una denuncia.

Per lo tant, consti que lo ocorregut á la Plassa de Sant Jaume durant la recepció dels marinos argentins, no va ser res, res enterament.

Ni será may res demá que torni á repetir-se... s' entén, mentres durin las actuals circumstancias.

Que tocan la marxa real y se senten xiulets?... Donchs prénguinse la pena de averiguar la procedencia dels xiulets y la trobaran desseguida. No poden ser deguts á un poble tan sincerament monárquich com el nostre... De cap manera.

Procedirán, en tot cas, de un colomista que fa volá 'ls coloms.

O de un conductor del tranvía que avisa á un transeunt distret.

O de un sereno que dona avis de que s' ha calat foch.

O en últim cas de un carreter que abeura al ase y 's reventa xiulant quan veu que l' ase no vol beure.

Res de malicia, ni de sentiments subversius... Casualitats y res més que puras casualitats.

P. K.

A CAMPANA DE GRACIA saluda ab entusiasme als marinos argentins que honran ab la seva visita á la ciutat de Barcelona.

En ells veyém germans de cor y de sanch, com fills que son de una nació engendrada y parida per la mare Espanya.

Y desitjém consti que 'ls contemplem ab tan carinyo com enveja. Perque mentres nosaltres roseguém encare l' ós ranci de las vellas institucions, ells han lograt emanciparse recorrent á grans voladas els espays inmensos del progrés modern iluminats pel sol de la República.

La major part de las huelgas que s' han declarat en distints punts de Catalunya reconeixen per causa la tírria dels burgesos envers l' associació obrera.

Tant bon punt observan que 'ls treballadors s' uneixen al objecte de millorar la seva sort y de fer respectar la seva dignitat, provocan tot desseguida l' conflicte, que dona lloch á la paralisació del treball. Y regularment passen per tot, menos per reconeixer las representacions de l' associació dels operaris. Ben clarament demostren al ferho aixís lo molt que temen els principis de la solidaritat, perque si aisladament res costa de fer sucumbir á un pobre fill del treball, una vegada units troban que son més duros de pelar.

Pero al oposarse á l' associació, ells, els que blasonan sempre de son respecte á la llei y al principi de autoritat, infereixen un verdader atac á la llei que reconeix á tothom el dret de associarse pels fins lícits de la vida.

Y si hi hagués á Espanya governs que mireessin una mica per las classes desheretadas, aquests governs castigarian todas las coaccions exercidas contra l' principi de associació.

Calculin ab aixó sols si es altament necessari que las classes obreras prenguin part en la política, fins á obtenir la intervenció deguda en l' organizació dels poders del Estat.

Ara 's farán mes de 200 generals nous de una sola fornada. Tenim milers de jefes y oficiales sense colocació, y á pesar de tot permaneixen obertas las academias militares.

Aixís es com se practica la depuració del exèrcit reduhint el personal á lo estrictament necessari.

Per altra part cada día s' inauguran nous convents, y l' govern fa tot lo imaginable pera deixar als frares amos y senyors de la ensenyansa de la joventut.

Tal vindrá á ser l' Espanya regenerada: un país de frares y de militars.

Els carcundas han celebrat la festa que 'n diuhen dels mártirs.

Y no 's creguin que 's tracti de honrar la memoria dels qu' ells van martirisar, que aquests infelisos, per ser lliberals, segóns ells opinan, creman en el infern per tota una eternitat. Els qu' ells honran ab exequias religiosas son els de la seva clica, els que usavan punyal y trabuch, els que no tenían entranys.

Sols que per no dirlos butxíns, els diuhen mártirs.

Llegeixin y edifiquinse.

En la Companyia Chartered, explotadora de las minas del Africa Austral, y per consegüent causa primera de la guerra iníqua contra 'ls boers, hi figuran com á primers accionistas un gendre de la reyna Victoria y un' altre gendre del príncep de Gales.

Y ara no extranyin que per afiansar la prosperitat de tan encopetats personatjes, se derrami tanta sanch humana.

Algo hem progressat.

Antiguament els reys sacrificavan als súbdits pels seus capritjos.

Avuy els envían á la mort pel séu interés.

Y aixís resulta que avuy el rey del mon es el malehit diner.

Ja va dirho Quevedo:

«Poderoso caballero
es D. Dinero.»

¡Quin asco!

Inglatera ho ha dit de una manera solemne. No

admet dels boers sino la sumissió incondicional, puig se proposa acabar ab l' independencia de las dos repúblicas germanas.

Ja ha olvidat per complert el pretext que adoptá per declararlos la guerra, y se 'n va á lo més positiu: á la absorció de aquellas nacions fins avuy lliures y al copo de sas riquesas.

Si en el terreno particular, un pinxo, després de buscar qüestions de dignitat ab un individu, li digués al posarli la má al coll:—Ara no 't deixo anar fins que m' entreguis el rellotje, el porta-monedas y tota la roba inclús la camisa, tothom que ho presenciés li cridaria: «Lladre y malfactor.»

Ho fa Inglaterra, y ningú hi troba res que dir. Aquesta es la moral que 's practica en el mon civilisat en l' últim any del lluminós sigle XIX.

**

Y ara molt ojo ab las Canarias.

Sol dirse que l' apetit acostuma á obrirse menjant y no será gens difícil que un cop Inglaterra haja devorat els llimillos boers, li vinga l' antoix de menjarse per postres els ríchs y aromátichs plátanos que 's crien en aquellas islas.

Lo mes trist no será que se las cruspeixin, com ja tenían intenció de ferho quan ens vejeren enredats ab els Estats Units.

Lo mes vergonyós, será que 'ls governs de la restauració, en havent acabat serán capassos de dirli:—Sr. inglés: que bon profit li fassan.

CARTAS DE FORA.—*Capellades*.—El nostre carboner místich sembla un tros de carbó encés, puig havent lograt que l' arcaide prohibís la representació de la *Pasió y Mort de N. S. Jesucrist*, s' ha trobat ab que s' ha fet una funció ab bailarinas y cant flamench, haventse vist molt concorreguda.—Y ara li dirém al ensotanat que quan s' alsin carlins se guardi de anarhi perque 's veu que te molta pega y li sortiria l' tret per la culata.

Bellver.—No llegiu *Las Dominicals*, ni *La Publicidad*, ni *LA CAMPANA*, ni *L' Esquella*, ni *la Torratxa* cridavan els missioners, tan ben enterats de la premsa, que donaren á entendre que per ells *La Esquella* es un periódich y *la Torratxa* un altre. Ab aquest sol detall n' hi ha prou pera ferse cárrech del crédito que mereixen las sevas predicacions.—A Tallendre l' ensotanat va fer desde la trona la propaganda de la cera qu' ell mateix ven, afirmant que la que li portessin que no sigués comprada á casa seva, la trencaria y la tiraria al carrer. ¡Viva el negoci!

Grañena.—Opinió de un aucellot negre predicar: «El no anarse á confessar cad' any, fá mes mal que una pedregada.»—Si hagués de treballar la terra com nosaltres, y vejes que á lo millor una pedregada 'ns ho aixafa tot, llavoras podria dir si li sab mes greu aixó ó que 'ls penitents gansejin en materia de anarse á confessar.

Almatret.—Tantas simpatias van conquistantse 'ls missioners, que alguns días al eixir de la iglesia son acompañats á casa seva ab una xiulada. Bé es veritat que podrán dir:—Vaja, 's veu que á Almatret ens estiman, desde l' moment que 'ns tractan com la marxa real á Barcelona.

Bagur.—Al corresponsal de *LA CAMPANA* en aquesta vila, se li fá una guerra de mala lley. Ab motiu de la huelga produhida á Bagur y altras poblacions comarcals, no faltá un aucell negre, que anés á trobar als Srs. Forgas, amos de la principal fabricació de la vila, donantlos entened de que la huelga era deguda en primer lloch al citat corresponsal per repartir en la fábrica periódichs qu' exaltavan á las masses, y que en segón terme també ells ne tenían la culpa per consentirho. Resultat de aquesta gestió del aucell negre: que á la casa Forgas, ab tots els miraments, digueren al corresponsal qu' en lo successiu s' abstingués de repartir periódichs en la seva fabricació. Judiquin per aquest fet quins medis tan especials s' emplean contra la premsa lliberal y 'ls honrats expendedors de la mateixa, en una comarca que s' havia distingit sempre pels séus sentiments republicans y pel séu esperit de tolerancia.

ROBOS EN GRAN ESCALA

Descontentos de que l' capital no 'ls dongui en sas especulacions mes que un quinze ó un vint per cent, s' ajuntan els principals negociants d' un article qualsevol de primera necessitat, forman un sindicat poderós y agabellant las existencias d' aquell article, provocan una puja escandalosa que ompla de diners las sevas caixas, á l' esquena del pobre poble treballador que veu mes mermat son escás jornal ab la puja de las cosas mes indispensables á sa miserable vida.

Sense inteligencia per donar aplicació fructuosa als diners que han guanyat altres per ells, s' uneixen uns quants capitalistes, forman una companyia omnipotent per sos millons, y comprant conciencias y escampant bitllets de banch á cambi de criminals complacencies, monopolisan un servey, una renda ó una explotació, y engreixan sas fortunas ab la suhor del poble que treballa y esmossa sos punys en la lluyta desesperada per la consecució del diari tros de pa.

Ab el dalé infernal d' una ambició satisfeta, l' agiotista sens conciencia fomenta pujas, provoca bancarrotes, enlluherna incautes ab els vidrets de ilusoris beneficis, y xuclant fortunas modestetas y estalvis apilats á forsa d' engunias, s' arrodoneix un capital que pot servirli d' escambell pera arribar á quants llochs aspri per elevats que siguin.

Y quan tota aquesta gent té una posició social brillant, fa lleys, imposa dogmas, ofega llibertats, y ab una serietat estúpida, aboca sos gossets de presa sobre l'infelís desheretat que roba un pa per ofegar els crits de fam dels fills que li ha dat l'amor de la miseria, mes fecond sempre que l'viciós amor aristocràtic.

Y aquestas quadrillas exerceixen sas malifetas ab impunitat absoluta, y avuy ja ni tenen el relatiu bon cor d'aquell célebre Juan de Robres que després d'haver fet els pobres feya l'hospital.

Els Robres d'avuy quan están tips de sanch y llàgrimas, fan presons pels morts de fam y Montjuichs pels desesperats.

JEPH DE JESPU.

PEL CAMÍ DE LA EMANCIPACIÓ

La Societat de constructors de carruatges y ferrers del Pla de Barcelona, celebrá l'dilluns passat la inauguració oficial del taller col·lectiu que ha instalat al número 69 del carrer de Montaner, ab un refresch al que hi assistiren mes de quatre cents invitats.

La festa revestí verdadera importancia. Entre 'ls individus de la societat que va organitzar-la y 'ls delegats de las agrupacions obreras que hi prengueren part, s'establiren corrents de simpatia y cordialitat que s'revelaren en discursos plens d'entusiasme y de fé encaminats á conseguir la germanó de todas las classes treballadoras, pera lluytar contra las exigencias de la burguesia.

Un delegat sintetisá l'parer de tots els obrers que visitaren per primera vegada l'taller col·lectiu dels constructors de carruatges y ferrers, ab aquestas paraulas:—Avuy 'us admirém; demá 'us imitarém.

Per acabar la festa una cobla executá la *Marsellesa*. Al sentir els acorts del himne republicá els obrers se descobriren y 'ls saludaren ab un fórt picament de mans que durá tant com aquell.

Tenim entés que l'nou taller col·lectiu treballa en mitj de l'abundó y del crèdit mes afalagadors.

LA CAMPANA DE GRACIA envia l'enhonorabona més entusiasta á la societat de constructors de carruatges y ferrers del Pla per l'èxit de sos treballs encaminats á la emancipació de la classe que representa y 's felicita de que segueixin el camí del progrés, sense quedar-se endarrera, obrers que tant útils han ser de perque aquest pugui, ajudat d'ells en cassos d'averia, fer son camí per l'accidental *pedregal* de la regeneració silvina.

¡XIULÉM, XIULÉM!

L'ase fa mala carota y 's nega á beure. ¡Pobret!
 ¿Es que s'ha tornat tarumba, ó es potser que no té sed?
 Prou li acostém la galleda, prou li posém sota 'l nas...
 Com si li diguessin Llucia: ni la mira ni 'n fa cas.
 —Beu— li cridém:—beu, que l'aygua favoreix la digestió.
 Després del pinso, un bon trago.—
 Tretze son tretze: nó y nó.
 ¡Que hi farém! Si no vol beure, no per xó 'ns hem d'espantá.
 ¡Xiulém, companys, que xiulantlo un' hora ó altra beuré!

No hi ha ré al món tan terrible com tractá ab un ase així.
 ¿Qué li falta en 'quest estable?
 ¿Hont viurá millor que aquí?
 Gra abundant, bonas garrofas, palla nova á discreció...
 A no sér que 'l ximple 's queixi de no dur gayre bastó!...
 Presentémli la galleda y amoixémlo ab tendra veu.
 —¡Apa, fresca y regalada!—
 Tot inútil: tampoch beu.
 ¡Tant se val! Si no vol beure, que no begui: per ell fa.
 Seguim xiulant, que xiulantlo un' hora ó altra beuré.

¿Qui será capás d'entendre qué dimontri deu volgué?
 Un ase que no dú carga, un ase que no fa ré, un ase que dona enveja á tota la rassa asnal, ¡y posarse d'aquest modo sense un motiu racional!...
 —Apa, beu, no siguis bestia.
 ¿No comprens que ab aquest joch sols se mareja als que 't cuydan, y al cap y al fi no 's va en lloch?—
 Pues, no senyor, no vol beure...
 Sort que aixó no pot durá...
 ¡Aném xiulant, que xiulantlo un' hora ó altra beuré!

—¡Té! No més aixó 'ns faltava.
 Tip d'estarse aquí ensopit, per dar varietat al quadro ara se 'ns ha tornat guit.
 ¡Cóm adressa las orellas!

¡Y cóm brama, 'l condemnat!
 ¡Ay! Fortuna que brams d'ase may al cel han arribat.
 Tal vegada es la galleda lo que ara demana...—Té, amórrathi ab tota calma, beu, que l'aygua 't farà bé.—
 ¡Qué! ¿Ni aixís tampoch vol beure?
 Nada: ell se 'n deuré cansá.
 ¡Xiulém, xiulém, que xiulantlo un' hora ó altra beuré!

Quan un ase es ase y burro y comensa á fé 'l mussol, ¡no es poch difícil compendrel y endavinar lo que vol!
 Els favors els paga á cossas, mossega als que té al voltant, tot lo que ha de dir ho expressa del mateix modo: bramant.
 Veyéu aquest. Se li brinda aygua gemada, y no beu.
 ¿Per que ho fa aixó, 'l poca-solta?
 D'aquestos rampells ¿qué 'n tren?...
 ¡Xiulém, xiulém!... La constancia tot ho arriba á dominá.
 Si avuy l'ase no vol beure, quan tingui sed ¡ja beuré!

C. GUMÁ.

EL DIPUTAT MILHOMES

¿Uí es en Milhomes?
 Si ell els sentís fer aquesta pregunta, no tardaria un segon en entregarlos la tarjeta ó tirarlos un guant—si 'n dugués—per la cara.
 ¡Ignorar qui es en Milhomes!...
 ¡Quina ofensa!
 En Milhomes es el diputat més viu, més aixelabrat, més despert del parlament espanyol. A n' ell no li passa res per alt. Ja pot ser profunda la cosa... Tot ho veu, tot

ho sab, tot ho ensuma. Per burot, no tindria preu. Es capás de percibir las palpitations de l'opinió; capás de sentir creixer l'herba... Y no dich capás de menjársela, perque penso ab alló del guant y la tarjeta, y tinch por d'un compromís.

Aixó sí: á n' ell no 'l busquin per qüestions de pressupostos ni embolics de contribucions... ¡Petitesas!... El diputat Milhomes acostuma volar alt, com las gallinas. ¡La integritat de la patria! Tóquini aquest punt, y desseguida respón. ¡Presente!

La seva especialitat es Catalunya... ¡Oh! Catalunya, terra de fenicis, de grechs, d'aris, de aquesta escuma mercantil que no més pensa en treballar, llevarse demati y ficar cada dissapte tres pessetas á la guardiola!... ¡Quin asco!

Quan en Milhomes s'aixeca, lo primer que fa es demanar noticias de Barcelona.

—¿Qué se sab d'aquells teixidors?
 —Vés—li respón la seva senyora, allargantli mitj tremolant, un telégrama:—ara acaban de portar aquest parte. El diputat que ja 's menja la partida, 's tira com un lleó sobre 'l paper blau.

—Barcelona. —Urgentísimo: Pitos, flautas... Hay que protestar enérgicamente.

—¡Vaya si protestaré!—exclama l'home, tombant la tauleta de nit d'una puntada de peu y olvidantse, ab la precipitació, de rentarse la cara.

A la una ja es al Congrés.

—¿Ahónt va?—li pregunta ab molt respecte el porter, veyentlo entrar tan aviat al Saló de sessions.

—A interpelar al Govern.

—Es que 'l Govern ni hi es: encare no ha vingut ningú.

—¡No importa! Interpelaré als banchs, á las bombetas eléctricas, á l'alfombra... ¡Jo necessito posar de rleu el meu patriotisme!

El porter arronsa compassivament las espatillas y 'l deixa estar.

A mida que 'ls diputats van arribant, en Milhomes els posa al tanto de lo que passa.

—¿Ja ho saben? Aixó es intolerable.

—¿Qué succeheix?

—Lo de sempre. Qué á Barcelona n'han fet una de las sevas. Els segadors...

—¿Qué? ¿Un altre cop de fals?

—Crech que sí... No ho sé... El telégrama vé mutilat.

La censura deu haver atenuat la gravetat dels conceptes... Lo cert es que la cosa es grossa y qu'estic disposat á parlar molt clar.

Al enterarse el ministre de la Governació del estat d'ánimo de n' Milhomes ja tremola.

—Per favor—li diu corrent á trobarlo—sigui prudent. Consideri que...

—¡No considero res!—exclama en Milhomes picant de peus y omplint al ministre de capelláns:—no considero sino que á Catalunya s'han dirigit atachs á la integritat de la patria y que aixó s'ha d'acabar.

Tan bon punt veu al president del Congrés assentat, demana la paraula.

—¿Pera qué?

—Pera dir quatre veritats. La patria está en perill.

—¿Perill de qué?—fa l'president, que coneix el panyo y 's veu venir la lala.

—De... de... ¡qué se jó! D'una infinitat de cosas perillosas.

Y 'l diputat Milhomes comensa á descapdellar.

L'actitut de Barcelona, segons ell, no deu per metre's ni un dia més. A la capital del principat no 's pot viure,

no 's pot respirar, no 's pot tocar l'orga ni l'acordeón, no 's pot dir *¡olé tú mare!*, no 's pot dur capa madri-lenya...

—¡No tant!—li replica en Dato.

—¡Cóm no tant! Tinch aquí un parte que demostra palpablement que la hidra regionalista roda ab la major tranquilat pels carrers de Barcelona, menjantse á tots els castellans que atrapa desprevinguts.

—Donchs els meus informes...

—Els seus informes son com els que 'ls memorialistas donan de las criadas: falsos. L'únich que sab la veritat soch jo, l'únich que diu lo que sent soch jo, l'únich que aspira á salvar la patria soch jo... Per lo tant...

En Milhomes se posa á demanar, y demana:

Que s'aparedin tots els circuls facciosos, que 's colloqui un bossal á cada segador, que se suprimeixi una dotzenota de periódichs y que al primer que cridi *visca* se 'l passi per las armas davant de la estatua de Sant Jordi.

El ministre diu que bueno, el Congrés aplaudeix y 'l diputat es tret al carrer á coll-y-bé de quatre entusiasstas.

Y á las tantas de la nit, en Milhomes, després de rebre las felicitacions de cinch cents bromistas, se 'n va á retiro y 's posa á roncar com un benaventurat, ben convenut d'haver cumplert ab el seu deber.

FANTÁSTICH.

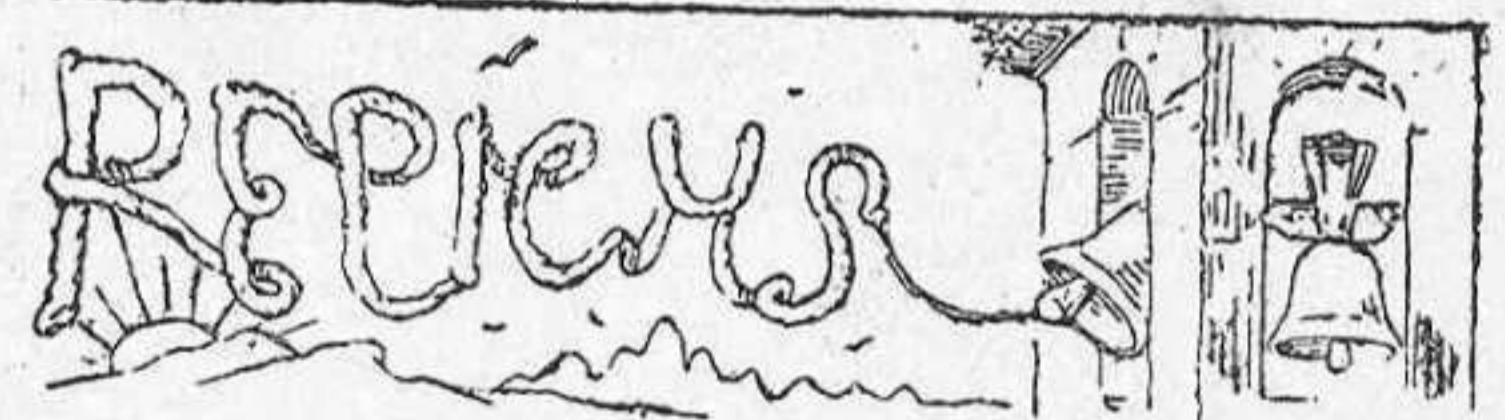
UNA SENTENCIA JUSTA

Temps enrera foren denunciats al jutje municipal del districte del Hospital quatre kioskos de la Rambla, per expendre un número de *La Tomasa*, que segons el fiscal contenia dibuixos atentatoris á la moral. Al celebrarse 'ls corresponents judicis de faltas, el distingit advocat Sr. Trilla y Alcover que havia de assistir als processats, no pogué intervenir en l'acte per haverlo fet retirar el jutje D. Mariano Izquierdo, repatriat de Filipinas, y que sens dupte creya que continuava tractant ab els infelissos tagalos. Afortunadament la Sala de Govern del Tribunal Suprem de Justicia, á qui va dirigir-se 'l Colegi de advocats á instancia del Sr. Trilla, ha desautorisat al citat jutje, que per lo vist no tenia altra deria que condemnar als duenyos dels citats kioskos, com aixís va ferho, imponentlos cinch dies de arrest, cinquanta pessetas de multa y pago de costas. Y aixó com á terme de un judici en que se 'ls privá del dret sagrat de la defensa.

Pero lo mes benich sigui lo que aná venint després. A pesar de lo que prescriu la ley, als interessats ab tot y ferlos anar quatre dias seguits á la secretaria, no se 'ls notificava la sentencia. S'esperá per ferho un dissapte entre sis y set del vespre, quan per l'arribada del correu y la distribució del paper els amos dels kioskos están mes atrafegats, y 's feu sense cap formalitat. En cambi, quan els interessats, el dilluns, tractaren de interposar el recurs de apelació, se 'ls digné que havien fet tart, y que la sentencia era ferma.

Per fortuna, gracias á la tenacitat y á la inteligencia jurídica de nostre bon amich y antich company senyor Trilla y Alcover, triunfá 'l bon sentit y en un nou judici de apelació sostingut davant del jutje de primera instancia, D. Francisco de P. Ayala, á qui per sa imparcialitat y recte esperit de justicia enviém un calorós aplauso, se dictá sentencia, en que acceptant per complert els arguments y doctrina aduhits per l'advocat defensor, foren revocadas las quatre sentencias apeladas y absolts els acusats á qui 's maná tornarlos els números ocupats, sent ademés declaradas de ofici las costas de las dos instancias.

Aixís terminá aquest cas juridich, que tant per sa naturalesa especial, com per la forma irregular en que fou tramitat en lo jutjat municipal, havia cridat poderosamente l'atenció del públich.

n fill del ex-ministre Crispi, que durant tants anys presidí 'l govern italiá, ha sigut condemnat á quatre anys de presidí per robo de alhajas.

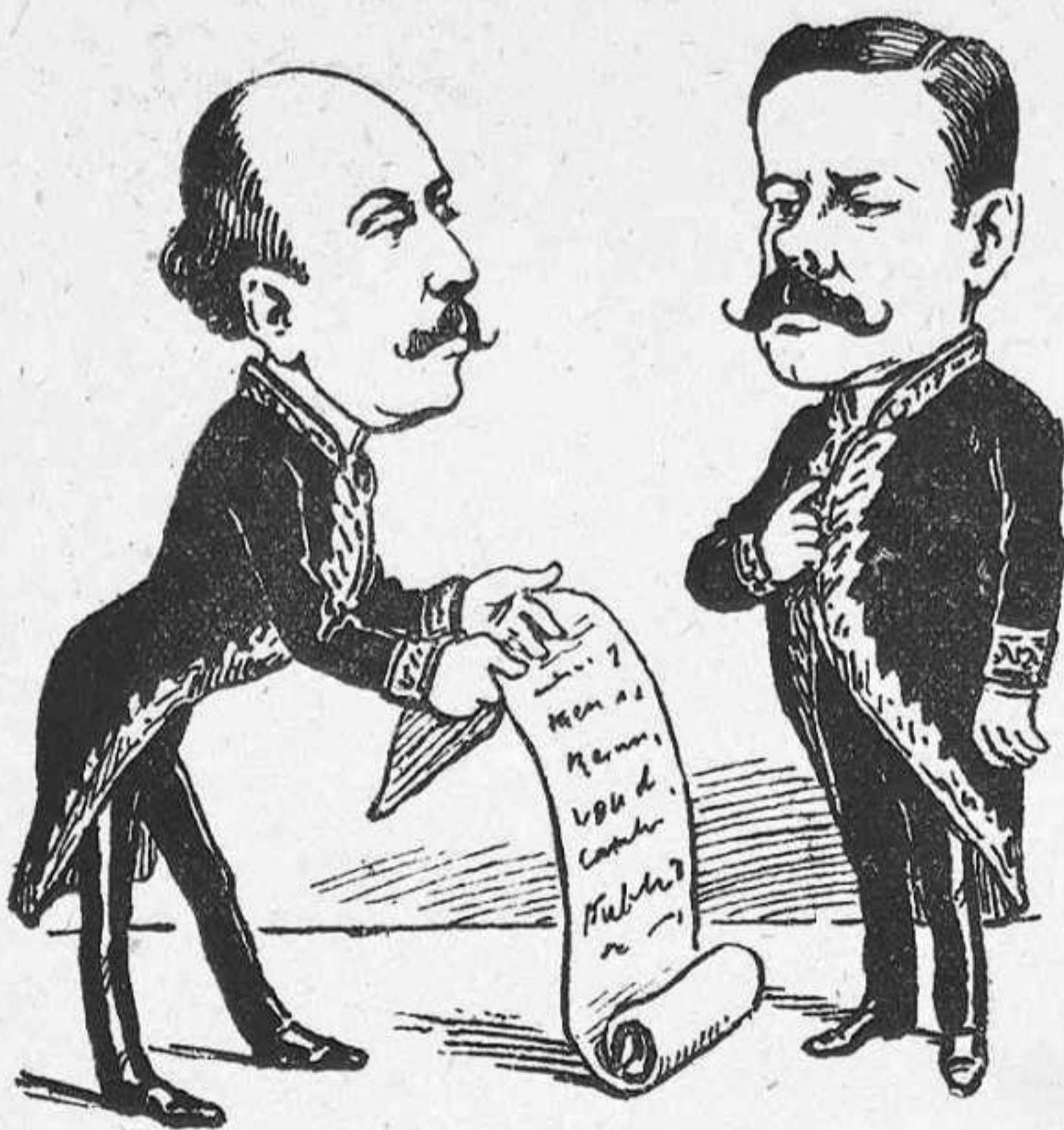
Y ara veurán com no li val el ser fill de un polítich tan influent.

En cambi si en lloch de naxer á Italia hagués nascut á Espanya, en lloch de una plassa de presidari, li haurían donat un bon empleo perque hagués pogut continuar exercint ab tota impunitat la seva industria.

Una ponderació del carcunda *Correo catalán*:
 «Más sagrado que la patria es el catolicismo.»
 Sí, home, sí. Y mes sagrat que 'l catolicisme son els grans beneficis que s'hi obtenen exercintlo com una industria lucrativa.

Acaba de dictarse un reglament de Cafés-cantants. En ell s'atent—y fan bé—á la molestia que poden donar als vehins, de manera que bastará que aquests reclamin la clausura de un café cantant—perque aquesta siga ordenada per l'autoritat.

ENTRE 'L DE LA GOBERNACIÓ Y 'L DE LA HISENDA

—Miri, miri, si n' ha posat de multas!
—Per aixó mateix, no me 'l toqui pas, que si continua aixís, ell sol saldrà el déficit del pressupost.

TIPO DE QUARESMA

Un pescador de llusos y llobarros.

Y ara pregunto jo: ¿per quina rahó 'l reglament que s' aplica als cafés cantants no ha de aplicarse á molts altres establiments y sobre tot á las iglesias? ¿Qué té que veure la molestia que dona un piano, encare que siga de manubri, ab la que donan las campanas?

Bonica perspectiva.
«El ministre de la Governació ha manifestat que s' arribará á la suspensió de tot periódich en *el que s' hi entrevegin* atachs contra la unitat nacional.
Es á dir: no será necessari que 'l periódich l' ataquí, sino que 'l ministre ó qualsevol dels seus agents *entrevégi* 'ls consabuts atachs.
Y com generalment tots hi veuhen tan malament, comensin á preparar-se á veure periódichs de bigotis.

¿Pero no hi ha aquí á Espanya una ley que regula 'ls drets de la premsa periódica?—preguntarán vostés.

Sí, senyors: aquesta ley hi era: pero aquests governants que com acabo de dir hi llucan tan malament, van entrebancarse ab ella, la varen tirar á terra, y la pobreta no se n' ha pogut aixecar may mes.

Tenen molta rahó 'ls monárquichs en indignarse de que hi haja qui xiuli la marxa real.
¡La marxa real!
Si es una cosa la marxa real que tots la desitjem... y la CAMPANA DE GRACIA mes que ningú.

Ja torném á tenir al alt clero soliviantat, negant-se á acceptar el descompte del 2 per cent sobre 'ls interessos que percibeix sobre 'l paper de la *Deuda intransferible* que 'ls sigué entregat al efectuarse la desamortisació eclesiástica.

El clero no vol perdre may.
Y ja veurán com en Villaverde, tan arrogant ab els contrbuents, s' ajup ab els ensotanats.
Perque ell y tots els governants de la restauració podrán morir de lo que vulguin; pero no de un cop de teula.

A un dels marinos del *Presidente Sarmiento* un pagés republicá va dirli:
—Escolta noy: ¿que no podriau donarnos un aixarch del vostre sarment?
—Per qué?—va dirli 'l marino.
—Per empeltar un cep molt vell que tenim á Espanya; un cep que xucla com un condemnat y que ja fa molt temps que no lleva fruyt.

En Silvela y en Villaverde acarician la idea de fer construir un nou Palau destinat al Parlament.
En aquest cas crech convenient recomanarlos que procurin que 'l nou edifici siga molt gran.
¿No saben per qué?
Perque hi pugan cabre totas las mentidas que s' hi diuhen, y treballarhi desahogadament totas las barras que hi funcionan.

El senador Montilla indignat:
«La Marcha real es la patria: silbar la Marcha real es cometer un atentado contra la patria.»
Ja veurá, Sr. Montilla, moderis una mica y digui: Si la Marxa real es la patria, y la Marxa real ademés es música ¿qu' es la Patria segons la seva teoria?
Per vosté y per molts que se li semblan, la mateixa lógica del seu argument ho diu ben clar: la patria es... música.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' PENÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Cor-se-ca-da.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Broca—Barco—Carbó—Cobra.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La Dolores.*
- 4.ª TERS DE SILABAS.—*LLE O NA
O LI VA
NA VA RRA*
- 5.ª GEROGLÍFICH COMPRIMIT.—*Un sol partit.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans J. de Goma Elástica, M. Miranius, Pau Piu y Un Trompeter; n' han endevinadas 4, A. Campi y Joan Puig; 3, Salabugas, Antón de l' Hostia, Pere Sesquitlla, y Un Nas-sareno; 2, A. Beliarda y Mico-demus y 1 no més, Un ex-sargento, Tomás Mas y P. A. X.

ENDEVINALLAS

XARADA

—Aquí 's veu la experta *dugas* d' un home genial que sab escriure un' obra d' *hu-inversa* sens cap medi rebuscat y ab una *tot* tan senzilla que encanta per la vritat.—
Deya un crítich de molt mérit d' un drama de 'n Guimerá.

ENRICH BAUSÁ.

TRENCA CLOSCAS

ANA BATLLE NAVAS
REUS

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul d' una pesa catalana.

MORO DE FOCH.

GEROGLÍFICH

MA LI NA
T
T E T
D
I I

SISKET D. PAILA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Virgili, P. Moreu, S. Díaz, R. Mars, El Noy Ros, Un atropellat, E. Zola y B., Titus de casa, Patatim Patatum, L. Xúana, y Francesch de Reus:—*Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*

Ciudadans Lluís Sancho, Un Mínim, Amando Messeguer, Pau Piu, Tamboret, Jeph de las Magarrufas, Pepe Hillo, J. Montabiz, F. Torrent y M., Joaquim Pujol, y Un ex-vicari:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá J. Rates y Ratés: Son tantas las composiciones que tenim en cartera y las que rebém continuament, que no podém fixar día pera la seva publicació.—*Anónim de Vilafranca del Panadés:* De las cartas sense firma no podém ferne mérit.—*I. S. Bellmunt:* Será millor que la queixa que formula la dirigeixi á la societad arrendataria del timbre.—*S. Torner:* L' excés d' originals no 'ns permeten insertar la carta que 'ns envia.—*J. Stavamsa:* Ara va bé.—*Angel Montanya:* Queda admesa la seva composició.—*P. Llé:* Igual que 'l sonet que 'ns envia.—*J. C. (Armentera):* De la carta que 'ns remet no podém acabarne de treure l' aygua clara.—*Gafarró:* Verdaderament lo que 'ns diu es molt fort, y podria donar lloch á una querrela de injurias. Si vosté 'n vol respondre firmi la carta, consignant expressament que no refug la responsabilitat.—*A. Eli:* Las composiciones que 'ns remet están plenas de defectes, y ademés una d' ellas es mes llarga que un día sense pa.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

UN VERDADER GEROGLÍFICH

En quant á la solució... ja avisarém.